

Afstemning, han der deltog i, har han fortrudt mest af alle de mange Afstemninger, han har deltaget i i de mange Aar, han har været Rigsdagsmand. Men naar han samtidig siger, hvad jo sikkert er rigtigt, at Alberti ikke kunde forhandle med Nationalbanken, fordi han havde laant Penge hos Banken til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og udtaler en Bebrejdelse, fordi Rigsdagen eller Folketinget ikke var blevet gjort bekendt med dette Forhold, forstaar jeg ikke, at det ærede Medlem ikke giver denne Bebrejdelse en bestemt Adresse her under denne Sags Forhandling. Nationalbankens Oktroj blev behandlet i 1907, den første Samling, hvori jeg havde den Ære at deltage. Men det er jo oplyst i denne Samling, at allerede i 1906 blev det af Nationalbanken meddelt Indenrigsministeriet, at Alberti havde udsendt et Regnskab, paa hvilket det Beløb, Banken havde laant Den sjællandske Bondestands Sparekasse, ikke var opført. Jeg synes, at det ærede Medlem derfor skal rette sin Bebrejdelse mod Lederen for det Parti, hvortil han har hørt. Det forekommer mig, at hvis han og hans mange Meningsfæller ikke have været klare over dette Forhold, over Indenrigsministeriets Viden i denne Sag, er der trukket større Veksler paa Partitroskaben, end det ærede Medlem er tjent med.

Formanden: Folketingsmanden for Bornholms Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ingvard Jensen: Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre) har naturligvis Lov til for sit eget Vedkommende at udtale sig om, hvordan hans Stilling vilde have været til Behandlingen af Nationalbankens Oktroj, hvis han havde kendt den afgaaede Justitsministers Forhold til Nationalbanken, men det ærede Medlem har ikke Lov til at udtale sig paa Udvalgets Vegne paa en saadan Maade, at man faar Indtryk af, at det var den daværende Justitsminister, der kørte med Udvalget og fik Oktrojen lavet saadan, som han fandt for godt, og at vi fandt os ganske roligt deri. Jeg maa som Formand for det da nedsatte Udvalg protestere mod en saadan Beskyldning mod Udvalget. Udvalget handlede med Hensyn til denne Ordning saa omsigtsfuldt og fornuftigt, som det fandt forsvarligt, uden mindste Hensyn til, hvilken Justitsminister der stod i Spidsen for denne Ordning. Jeg maa altsaa nedlægge en Protest mod denne Be-

dømmelse af det daværende Udvalgs Hand-
lemaade, som det ærede Medlem har fremsat.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bjerre: Jeg har blot sagt, at den afgaaede Justitsminister forelagde Forslaget om Nationalbankens Oktroj. Hvad Indflydelse det har haft paa det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen), kan jeg ikke sige, og har jeg heller ikke sagt. Men at det har haft nogen Indflydelse paa det ærede Medlem, naar Ministeren Gang efter Gang kom og sagde: Vi kunne ikke faa det anderledes, fordi Nationalbanken saa ikke gaar med, det har jeg troet. Paa mig har det ikke haft nogen Indflydelse, fordi jeg mente, at Nationalbanken tjente saa meget, at den godt kunde gaa ind paa bedre Kaar for os andre, men jeg kunde tænke mig, at det har paa-
virket en Del Medlemmer, naar Ministeren kom og sagde: Det kan ikke nytte at ordne det anderledes, saa faa vi ikke Banken med. Dertil blev svaret, at det kunde ikke gaa galere, end at vi oprettede en Statsbank, men det var man fra mange Sider bange for. Derfor tror jeg, det har paa-
virket os — det maa vi hellere vedgaa —, at Ministeren forelagde det Forslag, og at, hvis vi den Gang havde kendt Forholdene som nu, var Oktrojen heller ikke kommen til at se saadan ud. Det er min Mening, den har jeg udtalt, og det er ingen Fornærmelse mod Medlemmerne, men det er noget, jeg finder saare naturligt.

Ellinger: Den højtærede Finansminister fremsatte i Gaar i Slutningen af sin Tale den Udtalelse, at hvad enten Rigsdagen vedtog eller forkastede det foreliggende Bankgarantiudvidelsesforslag, er Statens Forpligtelse til at deltage i Garantien for de tre Pengeinstitutioner, der her er Tale om, alligevel til Stede og bindende, hvilken Udtalelse mindede mig om, hvad Bahnon sagde i 1894, da Forliget blev sluttet: Ja, hvad der skal til, det skal til. Det er jo egentlig noget lignende, den højtærede Finansminister har udtalt. Efter dette var det kun rimeligt og naturligt — medmindre den højtærede Minister tager Forslaget tilbage, for saa er det egentlig temmelig overflødigt —, om Rigsdagen forkastede det foreliggende Forslag, thi der ved vilde der jo da ingen reel Skade ske overfor de tre Pengeinstitutioner, og da ganske